

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Rafał Malarski

SSN Andrzej Ryński

w sprawie **E. Z.**

oskarżonej z art. 258 § 1 kk i art. 24 b pkt 4 i 1 Ustawy z 16 kwietnia 1993r.

o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz.U. Nr 153 poz. 1503 z późn. zm.)

i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz art. 12 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 30 stycznia 2014 r.,

wniosku Sądu Okręgowego w W.

o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu na podstawie art. 37 kpk

p o s t a n o w i ł:

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Z.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 11 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy w W. wystąpił do Sądu Najwyższego, w trybie art. 37 k.p.k., z wnioskiem o przekazanie niniejszej sprawy E. Z. do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, to jest Sądowi Okręgowemu w Z..

W związku z tym wnioskiem Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Stwierdzone w sprawie okoliczności pozwalają uznać zasadność, podjętej w trybie art. 37 k.p.k., inicjatywy Sądu Okręgowego w W..

Potwierdzają bowiem to, że „dobro wymiaru sprawiedliwości”, jedyna i wystarczająca, w myśl przepisu art. 37 k.p.k. przesłanka do odstąpienia, w tym

trybie, od zasady rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy, wymaga przekazania sprawy E. Z. do rozpoznania do Sądu Okręgowego w Z..

W świetle ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego przez „dobro wymiaru sprawiedliwości” należy rozumieć także potrzebę skutecznego zapewnienia przeprowadzenia procesu, co byłoby mało realne, bądź wręcz niemożliwe, bez odejścia od zasady właściwości miejscowej sądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z: 26 stycznia 2005 r., III KO 48/04, OSNKW 2005, z. 2, poz. 23; 21 lipca 2011 r., III KO 51/11, Lex nr 860626; 13 sierpnia 2013 r., V KO 61/13, Lex nr 1353325; 25 czerwca 2013 r., V KO 45/13, Lex nr 1335668).

W ocenie Sądu Najwyższego, taka właśnie sytuacja zaistniała *in concreto*.

Oskarżona E. Z. wraz ze swoją małoletnią córką (ur. [...] 2011 r.) odbywa karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w K., który znajduje się na obszarze właściwości Sądu Okręgowego w Z..

Z pisma Zakładu Karnego w K. wynika, że nie ma możliwości rozdzielenia matki i dziecka, bo byłoby to sprzeczne z jego dobrem. Nadto poczynione dotychczas w sprawie ustalenia potwierdzają to, że koniec kary, którą odbywa oskarżona, przypada dopiero na dzień 19 lutego 2016 r. Równocześnie nie ma faktycznych możliwości przetransportowania oskarżonej wraz z córką do innego zakładu karnego usytuowanego w pobliżu Sądu Okręgowego w W.. Na terenie Polski są bowiem jedynie dwie jednostki penitencjarne, w których matki (odbywające karę pozbawienia wolności) mogą wraz z dziećmi przebywać. Drugi zakład karny tego typu jest w G., a więc także w miejscu znacznie odległym od W..

Wszystkie te okoliczności spowodowały, że w dniu 9 października 2013 r. Sąd Okręgowy w W., na podstawie art. 34 § 3 k.p.k., wyłączył, ze sprawy XVIII K [...] w której pierwotnie oskarżono w sumie 39 osób, sprawę E. Z. do odrębnego rozpoznania.

Równocześnie zauważyć należy, że odnośnie czynów zarzucanych oskarżonej (LVII i LVIII – z aktu oskarżenia) żadna z osób, które miały z nią współdziałać, jak też osób tymi czynami pokrzywdzonych, nie mieszka na terenie

właściwości Sądu Okręgowego w W., ale na terenie właściwości Sądów Okręgowych w: G., X. i O..

W tych uwarunkowaniach faktycznych nie ulega wątpliwości, że tylko przekazanie sprawy E. Z. do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Z. umożliwi przeprowadzenie procesu w tej sprawie. Tym bardziej jest to rozumowanie poprawne w sytuacji, w której ustalono, że uczestnicy tego procesu (ze względu na miejsce swojego zamieszkania), będą do Sądu Okręgowego w Z. mieli łatwiejszy dojazd, aniżeli do Sądu Okręgowego w W..

W konsekwencji, z tych to powodów, uznać należało, że „dobro wymiaru sprawiedliwości” wymaga – stosownie do treści art. 37 k.p.k. - przekazania sprawy E. Z. do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Z..

aw